

paa den Maade, jeg tillod mig at antyde, og efter de Ytringer, der fremkom fra den ærede Landstingsmand, der havde Ordet efter mig, at Loven vil kunne udkomme, selv om der ned sættes Udbalg, men selv for det allerværste Tilfælde skal jeg bemærke, at Loven først skal træde i Kraft den 1ste Januar 1862. Nu skal jeg ingenlunde fragaae, at det vilde være meget ønskeligt, at der til forberedende Foranstaltninger kan være det Aar, som vil hengaae, inden Loven træder i Kraft; men nødvendigt er det ikke; thi det, Forvaltningen udbræver, er kun, at § 26 træder i Kraft, fordi Hjælpefattens Udløb med dette Aar, og Kjøbenhavn ikke kan undvære dens Belp. Men det er vist, at hvis der mod Formodning skulde vise sig Forhindringer mod, at hele Loven udkommer, vilde § 26, hvorimod der ikke af nogen Taler er gjort nogen Bemærkning, ved extraordinaire eller anteciperede Behandlinger kunne ophjæpes til Lov; hvorved Hjælpefattens forlængedes for Aaret 1861; det vil kunne skee i 2 a 3 Dage. Men jeg antager det for utvivlsomt, at Lovudkastet vil kunne opnaae enkelte Endringer, som f. Ex. at § 7 gaaer ud, at Scalaen sættes til Prøve og forbeholdes en Revision; og at de enkelte Punkter, hvortil der af forskjellige Talere er hentydet, kunne lempes, uden at det vil kunne udsætte Lovudkastet for Fare. Jeg mener allsaa, at den Maade, hvorpaa ikke blot hidtil saa mange andre vigtige Love ere blevne behandlede; men, som jeg haaber, ogsaa dette, maa være en Kettesnor for Lovens Behandling ogsaa paa et andet Sted, og fremme Lovgivningsværkets heldige og frugtbringende Gang.

Indenrigsministeren ad interim:

Der er yttret af et æret Medlem af Landstinget, at man anseer en gennemgribende Behandling af Lovudkastet for nødvendig og nyttig. Det var ligeoverfor denne Ytring, at jeg fremførte min Bemærkning. Det er ikke Noget, som man behøver at kalde Formaning, fordi jeg fremstiller Følgerne af en eller anden Fremgangsmaade; men det vil anerkjendes, at saa langt hen i Sessionen, da der kun er lidt Tid tilbage, ere de Skridt, der gjøres med Hensyn til denne Lov, af yderste Vigtighed. Det er en Selvfølge, at hvad der gjælder med Hensyn

til det ene, ogsaa gjælder med Hensyn til det andet Thing. Der var en eneste Bemærkning af den sidste ærede Taler, som jeg forglemte at berøre. Det var at gjøre Scalaen til midlertidig. Jeg skulde ikke i og for sig have noget imod, at Scalaen blev prøvet i to Aar; men det er vanskeligt Yngenting at have om to Aar. Fortiden have vi de bestaaende Lovbestemmelser; hvis der ingen Hjælpefattens paalægges, gaaer det paa Næringskatten, men hvis man om to Aar ikke bliver enig om Scalaen, og denne Scala var fastsat at gjælde for to Aar, vilde man være i Forlegenhed, og saa vilde den, der med størst Haardnakethed holdt ved sin Mening, være den, der seirede. Det er derfor, jeg vil henstille til den ærede Rigsdagsmands Dverveitelse, om ikke paa en eller anden Maade de Ulemper kunde fjernes; thi jeg anseer det for at være uheldigt, om det skulde beroe paa, hvem der længst kunde holde ud. Jeg tilstaaer, at jeg i flere Henseender anseer den nuværende Scala for at have saa store Fordele og for at være saa moderat i sine Betætelser, at de ikke faae Charakteren af progressive.

Besvarelse: Med Hensyn til de Bemærkninger, den høitærede Minister først fremførte, skal jeg kun tillade mig nogle faa Ytringer. Han udtalte, at det var Gjenfaldsforhold, der fandt Sted, naar de bestattedes i Kjøbenhavn, som opholdt sig i en anden Commune, fordi at der bestattede man dem ogsaa. Det forekommer mig, at det kan nok være en gjenfaldig Rettighed; men den har ikke de samme Følger. Jeg troer, at naar det bliver staaende i § 6, at Enhver, der har midlertidig fast Bopæl i Kjøbenhavn for 3 Maanedes Tid, skal bestattes efter denne Tid, er det et ganske andet Forhold, og saa vil det kun lide nytte de andre Communer, at de ogsaa have denne Rettighed, fordi det andet Tilfælde meget sjelden indtræffer, at Kjøbenhavns Indvaanere, naar jeg undtager, at de ligge paa Landet (Indenrigsministeren: Ja), opholde sig saalænge andre Steder. Hvad Udtrykket „stedlige Embedsmænd“ angaaer; gjør den høitærede Minister opmærksom paa, at det er at forståe, forsaavidt en Mand har et Embede, der har sine Indtægter fra Byen, og udtalede i den An-